

onzent weinig bekende maar zeer interessante persoonlijkheid.

Een vroeger nummer van dit tijdschrift memoreerde reeds deze kleine tentoonstelling; moge deze korte schets daarom eenigszins in herhaling treden, de enkele reproducties naar de schoonste bladen van den artiest zijn ditmaal iets nieuws en zullen beter dan vele woorden voor den kunstenaar getuigen.

Felix Buhot werd in 1847 in Valognes, een klein Normandisch stadje, geboren, en bracht er zijn jongensjaren door. Aanvankelijk in de letteren studeerende, bemerkte hij alras dat zijn aanleg eene andere richting uit wees. De beelden de kunst trok hemaan. Zijn studies prijsgevend, bezocht hij vervolgens den cursus van Lecoq de Boisbaudran. Het is niet onwaarschijnlijk dat Buhot dezen intelligenten kunstleeraar voor een groot deel later zijn onafhanke-

lijk oordeel en juist begrip van eigenwaarde heeft te danken. De Fransch-Duitsche oorlog onderbrak zijn nieuwe studies en als vrijwilliger bood de vaderlandslievende jonge man zijn diensten aan. Nadat de vrede gesloten was, wist hij door het geven van teekenlessen in zijn levensbehoefden te voorzien, doch spoedig was dit niet meer noodzakelijk en kon hij zich als productief kunstenaar geheel wijden aan het maken van etsen, teekeningen en enkele schilderstukjes.

Hij vestigde zich te Parijs, doch bracht geruimen tijd door in de streek waar hij geboren was, terwijl hij ook eenigen tijd in London geweest is, een stad waarover hij vol

bewondering was zooals ook uit enkele van zijn schoonste etsen blijkt.

Wat zijn persoon, zijn voorkomen en karakter betreft kunnen wij niet beter doen dan Arsène Alexandre aan te halen:

„Le personnage était charmant à voir et à entendre. C'était quelque chose de très „sobre et de très élégant; la démarche „aisée trahissait l'éducation exquise. La „fierté très grande donnait de la trempe „et du prix à la tendresse qui ne deman- „dait qu'à briller et à s'épandre; la vivacité „extrême alternait avec la rêverie attristée, „en un mot c'était un mouvement perpétuel

„de grace et de „tourment.

„Je compare- „rai volontiers „son esprit à ces „ciels qui par „moments bril- „lent du soleil et „du bleu les plus „gais et les plus „heureux, et sont „soudain voilés „par de grands „nuages, puis re- „brillent et s'ob- „scurcissent de „nouveau. Ce „n'est point de

LE PETIT ENTERREMENT.

„l'imagination ni de l'amphigouri littéraire: „il suffit de consulter l'œuvre pour constater „cette promptitude au tourment et à la joie. „Elle est le reflet même de l'esprit, elle a „conservé quelque chose de la tension des „nerfs et de leur détente, elle a ses nuages „soudains et ses allègres éclaircies, tout cela „spontané et naturel au possible, sans affectation, sans prétention, sans pose d'artiste.

„Observez son visage, son allure, cela ne „ressemble à personne. Le corps est frêle, „élancé, avec des mouvements souples et „d'une distinction simple. L'œil est noir et „brillant comme le jais, mais sa vivacité se „tempère d'une inexplicable douceur; la